

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО „КАРОВ срещу БЪЛГАРИЯ”
(Жалба № 45964/99)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

16 ноември 2006 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

26/03/2007

Решението става окончателно при обстоятелствата по член 44, § 2 на Конвенцията. Може да бъде предмет на редакторска преработка.

По делото „Каров срещу България”,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), на заседание в състав:

Г-н. П. ЛОРЕНЦЕН, *Председател*,

Г-жа С. БОТУШАРОВА,

Г-н К. ЮНГВИЕРТ,

Г-н В. БУТКЕВИЧ,

Г-жа М. ЦАЦА-НИКОЛОВСКА,

Г-н Р. МАРУСТ,

Г-н М. ВИЛИГЕР, *Съдии*,

и Г-жа К. УЕСТЪРДИК, *Секретар на отделението*,

След като заседава при закрити врата на 23 октомври 2006 г., постанови следното решение, прието на по-горе указаната дата:

ПРОЦЕДУРА

1. Делото е заведено по жалба (№ 45964/99) срещу Република България, подадена на 28 март 1998 г. в Европейската комисия по правата на човека на основание на бившия член 25 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от българския гражданин Сава Колев Каров („жалбоподател“).

2. Жалбоподателят е получил право на безплатна правна помощ. Същият е представляван от адвокат З. Калайджиева, адвокат към Софийската адвокатска колегия. Българското правителство («Правителството») се представлява от неговия агент, Г-жа М. Коцева, представител на Министерство на правосъдието.

3. Жалбоподателят се оплаква в частност от прекалено голямата продължителност на наказателното производство, водено срещу него, както и от незачитане на правото му на личен живот, вследствие на прекратяването на договора му с Министерство на вътрешните работи без обезщетение и едновременно с това от невъзможността да подаде оставка, поради текущото наказателно производство срещу него. Освен това, той изтъква липсата на ефективни възможности за обжалване, които да могат да решат справедливо твърдяните от него нарушения.

4. Жалбата е предадена на Съда на 1-ви ноември 1998 г., дата на влизане в сила на Протокол № 11 към Конвенцията (член 5 § 2 от Протокол № 11).

5. С решение от 1-ви февруари 2005 г., Съдът решава да прибави към гледането на делото по естество и разглеждането на въпроса за не изчерпване на възможностите за обжалване, изложен от Правителство

във връзка с жалбата на основание на член 8. Съдът обявява жалбата за частично допустима.

6. Жалбоподателят е изпратил допълнително писмено становище. Правителството не е предоставило такова (член 59 § 1 от правилника).

ОТНОСНО ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

7. Жалбоподателят е роден през 1957 г. и живее в Бургас.

A. Наказателно производство срещу жалбоподателя

1. Наказателно преследване

8. Жалбоподателят, офицер от полицията с чин майор, заема длъжност инспектор към криминална полиция в Бургас. На 1-ви август 1995 г., той е арестуван, разследван за пасивна корупция и му е наложена мярка за неотклонение „временно задържане под стража”. С решение на Директора на националната полиция, той е временно отстранен от длъжност, считано от 3 август 1995 г., като му е запорирана и заплатата.

9. Жалбоподателят е изправен пред сливения военен съд, който с решение от 27 февруари 1996 г. го признава за виновен и го осъжда на една година и осем месеца лишаване от свобода. С постановление от същия ден, съдът променя мярката за неотклонение „временно задържане под стража” и му налага само мярка за неотклонение „подписка”.

10. Жалбоподателят обжалва решението. Заседанието на Върховния съд, който в случая се явява апелативната инстанция, се състои на 9 април 1996 г. Даден е ход на делото.

2. Загуба и възстановяване на наказателната преписка

11. На 21 януари 1997 г., вследствие на подадена молба за предоставяне на сведения в канцеларията на Върховния съд, жалбоподателят е уведомен за изчезването на наказателната преписка, открадната през април 1996 г. от автомобила на съдията-докладчик, на който е поверено делото. Жалбоподателят бързо предава всички документи, които притежава, за да бъде възстановена преписката.

12. През 1998 г. той изпраща няколко писма до Върховния касационен съд¹ с молба преписката да бъде възстановена, а на делото да бъде даден ход. Той изтъква по-конкретно, че министерство на вътрешните работи отказва да приеме оставката му, което не му позволява да си намери друга работа, докато наказателното производство е висящо.

13. На 10 юни 1999 г. Върховният касационен съд предава документите, които е успял да възстанови, на сливения военен съд, постановил решението на първа инстанция, за да може и той да допълни преписката си по делото.

14. С писма от 17 юни 1999 г., 9 септември 1999 г. и 22 януари 2000 г., жалбоподателят се обръща към Сливения съд, за да бъде ускорена процедурата по възстановяване на преписката. С постановление от 29 септември 1999 г., съдът обявява, че преписката е възстановена. На 14 октомври 1999 г. преписката е предадена на военния апелативен съд със седалище в София², за да може той да се произнесе по жалбата на жалбоподателя.

15. На 22 декември 1999 г. апелативният съд връща преписката на Върховния касационен съд с мнението, че той е компетентен и че при всички положения преписката не е пълна. Върховният касационен съд обаче не се счел за компетентен и върнал делото на военния апелативен съд на 3 февруари 2000 г.

3. Ход на наказателното производство

16. На 29 март 2000 г. се състои съдебно заседание на апелативния съд. С решение от 28 април 2000 г., в рамките на служебен дебат за законността на взетото решение, апелативният съд отменя решението с мотива за наличие на процесуални грешки, които са нанесли вреда на правата на защитата и връща делото на етапа на предварителното следствие. Той констатира по-конкретно, че обвинителният акт, известен на жалбоподателя в момента на връщане на решението, не описва по точен начин повдигнатите му обвинения и съдържа изложение на фактите, различно от това, което фигурира в постановлението за предявяване на обвинение.

17. На 31 май 2000 г. следователят повдига ново обвинение срещу жалбоподателя.

18. На няколко пъти жалбоподателят се интересува от хода на случая пред следователя и моли някои документи да бъдат приложени към преписката. Той се обръща към Министерство на правосъдието, за

1. Така наречена вследствие на реформата на съдебната система, в сила от 1998 г.

1. Реформата от 1998 г. води до установяването на един единствен апелативен военен съд, компетентен да разглежда въззивните жалби срещу решенията на районните военни съдилища.

да се оплаче от бавния ход на следствието и е уведомен с писмо от 24 октомври 2000 г., че случаят е разпределен на нов следовател, поради продължително отсъствие на предходно натоварения със случая. С писма от 21 януари 2001 г., 26 март 2001 г. и 26 юни 2001 г. жалбоподателят се обръща към следователя и прокурора, за да се оплаче от липсата на навременна реакция от тяхна страна и продължителността на производството.

19. Делото на жалбоподателя е отложено за 9 август 2002 г. Считано от тази дата, наказателното производство е обявено за «поверително» с мотива, че преписката съдържа информации с характеристика на държавна тайна.

20. На заседанието, състояло се пред сливенския военен съд на 8 октомври 2002 г., адвокатите на защитата подават молба делото да бъде върнато на следствието, поради някои процесуални грешки. Те изтъкват, че повторното повдигане на обвинение от 31 май 2000 г. е неправомерно и че грешките в обвинителния акт, констатирани от апелативния съд на 29 март 2000 г., не са поправени. Съдът констатира, че действително съществува противоречие между фактите и правното определение, съдържащи се в обвинителния акт и връща преписката на следствието.

21. С постановление от 28 ноември 2002 г. прокурорът отменя второто обвинение, повдигнато срещу жалбоподателя на 31 май 2000 г., поради предходно съществуващо производство от 1995 г.

22. През месец януари 2003 г. е изготвен нов обвинителен акт и жалбоподателят отново е изправен пред съд. На съдебното заседание пред Сливенския военен съд от 5 март 2003 г. делото е гледано по същество и призованите свидетели са изслушани. Поради внасяне на молба от защитата за изслушване на допълнителни свидетели делото е отложено. На 8 май 2003 г. се състои ново съдебно заседание.

23. С решение, постановено през декември 2003 г., жалбоподателят е признат за виновен по обвиненията. Той обжалва. С решение от месец май 2004 г. Военно-апелативният съд отменя решението с мотива, че има незачитане правата на защитата и връща преписката на етапа на предварителното следствие.

24. Няколко месеца по-късно, жалбоподателят сезира Сливенския военен съд, жалвайки се от прекалената продължителност на производството и моли, в приложение на новата разпоредба на член 239а на Наказателно-процесуалния кодекс, отново да бъде изправен пред съд, а следствените действия да бъдат приключени. С определение от 13 декември 2004 г. Сливенският военен съд обявява тази молба за ненавременна, тъй като продължителността на следствието след връщането на делото от апелативния съд през май 2004 г. не е достигнала срока от две години, както гласи член 239а.

25. Според последните сведения, предоставени от страните, на 1-ви април 2005 г. делото е все така висящо и на етапа на предварителното следствие.

Б. Професионално положение на жалбоподателя

1. Отстраняване от длъжност на жалбоподателя и опитите му да подаде оставка

26. Жалбоподателят е отстранен от длъжност от момента на предявяване на обвиненията срещу него през август 1995 г. След пускането му на свобода през февруари 1996 г. той подава молба да премине юридически стаж, който би му позволил да упражнява професиите на адвокат и магистрат. Молбата му не е уважена с мотива, че все още е служител на министерство на вътрешните работи и няма разрешение от него да изпълнява друга длъжност.

27. На 22 ноември 1996 г. жалбоподателят моли директора на националната полиция да бъде отменена мярката за временното му отстраняване от длъжност. Вследствие на това е уведомен, че на основание на наредба I-73/1994 на министерство на вътрешните работи, мярката за временно отстраняване от длъжност може да бъде отменена единствено, ако Върховният касационен съд постанови окончателно решение за неговата наказателна отговорност.

28. На 2 декември 1996 г. жалбоподателят подава оставка. Той не получава отговор от компетентна служба. На 7 януари 1997 г. той подава жалба до министъра на вътрешните работи, след това съдебна жалба срещу имплицитния отказ на министъра да приеме неговата оставка. На 2 юли 1997 г. Върховният административен съд обявява жалбата за недопустима с мотива, че министърът е длъжен да се произнесе и да мотивира отказа си, което включва възможността да се обжалва дадено имплицитно решение на отхвърляне.

29. Преписката е предадена на министъра, за да се произнесе. Страните не уточняват, дали дадено изрично решение е взето по молба на жалбоподателя; представените консултативни мнения от отдел „Кадри” в министерство на вътрешните работи посочват при все това, че неговата оставка не може да бъде приета, докато е отстранен от длъжност, поради текущо наказателно производство срещу него.

30. Впоследствие, жалбоподателят на няколко пъти подава оставка. Два пъти обжалва по съдебен ред имплицитния отказ на министъра да приеме оставката му. С решения, съответно от 22 декември 1997 г. и от 10 март 1999 г., Върховният административен съд обявява жалбите за недопустими. Той изразява становище, че по силата на закона за министерство на вътрешните работи, единствено решение, постановяващо прекратяване на функциите на даден полицейски

служител, може да бъде повод за съдебно обжалване, с изключение отказа за приемане на нечия оставка.

31. Вследствие на намесата на Комисията по правата на човека към Народното събрание, сезирана от жалбоподателя, министерството декларира в писмо от 22 юли 1998 г., че молбата на жалбоподателя не може да бъде уважена преди края на наказателното производство срещу него. В зависимост от изхода на това наказателно производство заинтересованият щял или да бъде уволнен дисциплинарно, или възстановен на длъжност.

32. През 1999 г. жалбоподателят подава пред Върховния административен съд жалба за отмяна на член 141, алинея 2 от наредбата за приложение на закона за министерство на вътрешните работи. Този правен текст, приет през септември 1998 г., забранява изрично отстраняването от длъжност на даден полицейски служител вследствие на временна възбрана, ако мотивът за това е различен от дисциплинарното уволнение.

33. С решение от 23 юли 1999 г. Върховният административен съд уважава молбата на жалбоподателя и отменя въпросната разпоредба с мнението, че тя е несъвместима със законовите и висши конституционни правила. Съдът изразява по-конкретно становището, че спорното правило накърнява правото на труд и свободен избор на професия, гарантирани от Конституцията, по неограничителен и следователно диспропорционален начин във времето спрямо преследваната цел, която е да се осигури правилното функциониране на съдебна система.

34. Жалбоподателят не представя нова молба за напускане след това решение.

35. Вследствие на промяната на Наказателно-процесуалния кодекс, считано от 1-ви януари 2000 г., който дава на съда компетентността да решава въпроса за прекратяване на трудовите правоотношения със следствените полицейски служители, жалбоподателят подава молба до военно-апелативния съд за отмяна на мярката за отстраняването му от длъжност, която му е наложена. На 2 май 2000 г. апелативният съд уважава молбата му със становището, че тази мярка е необоснована, предвид срока на наказателното производство.

36. Жалбоподателят е възстановен в длъжност към националната полиция на 15 май 2000 г. След отмяна на временната мярка, той получава обезщетението, предвидено в член 263 от закона от 1997 г., равняващо се на шест месечни заплати ; като изчисленията са на база на неговата заплата от 1996 г. и поради инфлацията през този период, той получава 27 евро по този повод. Жалбоподателят работи в министерството до 1-ви септември 2000 г., дата на която той търси своите права с оглед пенсиониране. Оттогава той работи като адвокат към Бургаската адвокатска колегия.

2. Жалба относно отговорността на държавата

37. След оттеглянето му от полицията, жалбоподателят подава жалба срещу министерство на вътрешните работи, в която се позовава на мотива за отговорността на държавата, като иска обезщетение за нанесените му вреди, поради отказа да бъде освободен от длъжност в периода от януари 1997 г. до август 1999 г.

38. С решение от 16 май 2001 г., Бургаският районен съд уважава молбата му и му присъжда сумата по претенцията - 10 000 лева (около 5 000 евро). Съдът стига до заключението, че неприемането на оставката на жалбоподателя е незаконен акт, тъй като се позовава на нормативна разпоредба, която впоследствие е обявена за противоречаща на законовите и конституционни норми.

39. Вследствие на обжалването на министерство на вътрешните работи, на 10 декември 2001 г. Бургаският районен съд отменя първото решение и отхвърля жалбата на жалбоподателя. Становището е, че може да се търси отговорност от държавната власт единствено при условие, че административните актове, атакувани в жалбата, са предварително отменени, което не е случая по делото. Точно обратното, отказът да се приеме оставката на жалбоподателя е редовен и е постановен в съответствие със закона в сила преди отмяната през юли 1999 г. на член 141, алинея 2 от наредбата за приложението му.

40. Жалбоподателят подава касационна жалба. С решение от 7 май 2003 г., Върховният касационен съд отхвърля жалбата със сходни мотиви.

II. РЕЛЕВАНТО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

A. Статутът на офицерите от националната полиция

41. По време на релевантния период, този статут е уреден от Закона за Министерство на вътрешните работи от 1991 г., след това от нов Закон за Министерство на вътрешните работи, приет през декември 1997 г., е отменен на 1-ви май 2006 г., както и от нормативните актове в приложение на въпросните закони, а именно министерско постановление от 1993 г. относно назначаването, преназначаването и прекратяването на функциите на служителите на министерство на вътрешните работи, след това и Правилника за прилагане на Закона за Министерство на вътрешните работи от 30 септември 1998 г.

1. Несъвместимост

42. Служителите на министерство на вътрешните работи не могат да заемат друга публична длъжност, да изпълняват търговска дейност

или да бъдат щатни служители на друго място (член 78а от закона от 1991 г., приет през ноември 1996 г., член 213 от закона от 1997).

2. Прекратяване на трудовите правоотношения

43. Служителите на министерство на вътрешните работи се освобождават от длъжност при условията, предвидени от закона и по-конкретно по тяхна молба (член 66, алинея (4) от закона от 1991 г., член 253, алинея 1 (4) от закона от 1997 г.).

44. Оставката става с подаване на писмена молба до властта, разрешила назначаването. Тя трябва да се произнесе за оставката преди изтичане на срока за предизвестие (член 67, алинея 2 от постановлението от 1993 г., член 255 от закона от 1997 г.).

45. Предишното законодателство предвижда обжалване на решението пред министерство на вътрешните работи, в случай на отказ да се приеме дадена оставка (членове от 73 до 79 на постановлението от 1993 г.).

46. По съдебен ред може да се обжалва дадено решение за прекратяване на трудовите правоотношения (член 67 от закона от 1991 г. и член 258 от закона от 1997 г.). Обаче няма нормативна уредба, която да регламентира възможностите с случай на оставка.

47. От друга страна, при прекратяване на трудовите правоотношения поради друг мотив, различен от дисциплинарното уволнение, полицейският служител получава обезщетение, равняващо се на прослуженото време, което може да стигне до 20 месечни заплати (член 68 от закона от 1991 г.).

3. Временно отстраняване от длъжност

48. По силата на член 392 от Наказателно-процесуалния кодекс от 1974 г., в сила по време на събитията, служителите на министерство на вътрешните работи, на които е повдигнато обвинение или е наложена мярка за неотклонение „временно задържане под стража“ биват временно отстранени от длъжност с решение на директора на службата. Относно полицейските служители, които са обект на наказателно преследване, без да им е наложена мярка за неотклонение, директорът на службата има правомощията да ги отстрани от длъжност на основание на мотивирана молба на прокурора или следователя.

49. На основание на вътрешна наредба I-73/1994 на министерство на вътрешните работи, мярката за временно отстраняване от длъжност не може да бъде отменяна, докато наказателното производство е висящо.

50. Вследствие на промяна на член 392 от НПК, влязла в сила на 1-ви януари 2000 г., съдът, на основание на мотивирана молба на

директора на службата и на следователя или прокурора, става единственият, компетентен да налага мярката за отстраняване от длъжност, когато на заинтересованият не е наложена мярка за неотклонение „временно задържане под стража“.

51. Освен това, член 141, алинея 2 от Правилника за прилагане на Закона за министерство на вътрешните работи от 30 септември 1998 г. предвижда полицейските служители, на които е наложена мярка за временно отстраняване от длъжност, да не могат да бъдат освободени от нея, освен в случай на дисциплинарно уволнение. Този текст е отменен с решение на Върховния административен съд от 23 юли 1999 г., вследствие на жалба, подадена от жалбоподателя. Нормативната уредба, предшестваща Правилника от 1998 г., изглежда не съдържа подобно правило. При все това, такава разпоредба е въведена впоследствие в Закона за Министерство на вътрешните работи (член 253, алинея 3) и остава в сила между април 2000 г. и февруари 2003 г.

52. Полицейските служители, станали обект на отстраняване от длъжност, в чиито случаи впоследствие е постановена липса на състав на престъплението или са били освободени, или когато причината за отстраняване от длъжност вече не съществува, имат право на обезщетение за времето, през което не са работили. Обезщетението може да бъде максимум шест месечни заплати (член 68, алинеи 9 и 10 от закона от 1991 г., както са изменени през ноември 1996 г., и член 263 от закона от 1997 г.).

Б. Други релевантни разпоредби на Наказателно-процесуалния кодекс от 1974 г.

53. Съгласно член 239а от НПК, влязъл в сила през юни 2003 г., (чийто смисъл е залегнал в член 368 от новия Наказателно-процесуален кодекс) :

«(1) Ако в предварителното производство от повдигане на обвинението са изтекли повече от две години, когато обвинението е за тежко престъпление, и повече от една година в останалите случаи, обвиняемият може да поиска делото му да бъде разгледано от съда. (...)

(3) Съдът се произнася по молбата в 7-дневен срок еднолично в закрито заседание и когато установи основанията по ал.1, връща делото на прокурора, като му дава възможност в двумесечен срок да внесе делото за разглеждане в съда съобразно чл.235, 414а или чл.414з, ал.1 или да прекрати наказателното производство.

(4) Ако до изтичане на двумесечния срок прокурорът не осъществи правомощията си по ал.3, съдът изисква делото и прекратява наказателното производство еднолично в закрито заседание с определение. След влизане в сила на определението наказателното производство продължава по отношение на съучастниците, както и по отношение на обвиненията за други престъпления, извършени от обвиняемия.»

Б. Законът от 1988 г. относно отговорността на държавата

54. Член 1 от закона гласи, че държавата носи отговорност за нанесените вреди, причинени от незаконни актове, действия или бездействия на своите органи или служители. Когато вредите са причинени от административен акт, същият трябва да бъде предварително обявен за незаконен и отменен.

ПРАВНИ ИЗВОДИ

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

55. Жалбоподателят твърди, че продължителността на наказателното производство по случая е превишил разумния срок, предвиден в член 6 § 1 от Конвенцията, който в своите релевантни части гласи следното:

« Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения или основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. »

А. Аргументи на страните

56. Правителството оспорва тезата на жалбоподателя. То подчертава, че производството е протекло ритмично още от възбуждането му на 1-ви август 1995 г. до момента, в който е било прекъснато от обективно и независимо от волята на властите събитие, а именно кражбата на наказателната преписка през април 1996 г. Периодът от около три години, изтекъл преди възстановяването му, е следователно оправдан, предвид особените обстоятелства по делото. Впоследствие, две съдебни заседания пред апелативния съд са били отложени, поради молби за изслушване на свидетели, подадени от жалбоподателя. Накрая, Правителството счита, че продължителността на производството не е надхвърлила разумния срок, предвиден от Конвенцията.

57. В отговор на това, жалбоподателят изтъква, че производството е продължило повече от девет месеца и че през април 2004 г. делото отново е върнато на етапа на предварителното следствие. Това състояние на нещата се дължи на причини, които са съвсем неизвестни на жалбоподателя: пасивността на властите по време на

възстановяването на изчезналата преписка, очаквайки очевидно самият той да се заеме с това възстановяване; многобройното връщане на следствието, поради процесуални грешки и закъсненията, настъпили вследствие на тези връщания. По отношение на твърденията на Правителство, че самият е станал причина за отлагане на заседанието, той подчертава, че просто е използвал правото си на защита, молейки за изслушване на допълнителни свидетели, важни за изхода на производството.

Б. Преценка на Съда

1. Относно срокът, който да бъде взет предвид

58. Съдът отбелязва, че наказателното производство срещу жалбоподателя започва с неговото арестуване и повдигането на обвинение срещу него на 1-ви август 1995 г. Към датата на последното уведомление на страните, през април 2005, то все още е било висящо. Към тази дата, продължителността на периода е девет години и девет месеца.

2. Относно разумния характер на този срок

59. Съдът припомня, че разумният характер на срока на дадено производство, се преценява според обстоятелствата по случая и предвид критериите, възприети по време на съдебната му практика, в частност сложността на делото, поведението на жалбоподателя и това на компетентните власти („Пелисие и Саси срещу Франция” [GC], n° 25444/94, § 67, ЕСПЧ 1999-II; „Портингтън срещу Гърция”, решение от 23 септември 1998 г., „Сборник с решения и постановления” 1998-VI, стр. 2630, § 21).

60. Съдът допуска, че делото, което съдържа обвинения за пасивна корупция, е с известна сложност. При все това, налага се констатацията, че по време на първото гледане на делото, предварителното следствие и гледането на делото на първа инстанция приключват само за седем месеца.

61. По отношение на поведението на страните, Съдът веднага отчита, че производството е забавено с три години и половина, поради времето, което е било необходимо на властите за възстановяване на изчезналата наказателна преписка. След това, в продължение на четири месеца, преписката е препращана от една до друга съдебна инстанция, които не са се считали за компетентни. Съдът констатира, че жалбоподателят не е виновен по никакъв начин за това забавяне. Напротив, той е искал да ускори процедурата, предавайки копията от документите, които е притежавал, и приканвайки многократно съдилищата. Съдът не би приел, както твърди Правителство,

обяснението, че един толкова продължителен период може да се обясни с израза « обективен » по повод изчезването на преписката, но счита обратното, че съдебните власти не са проявили нужното усърдие, по-конкретно предвид факта, че по време на този период от време жалбоподателят е бил отстранен от длъжност и лишен от доходи.

62. Относно развитието на производството, Съдът отчита, че на 28 април 2000 г. апелативният съд анулира постановеното решение и връща преписката на етапа на предварителното следствие. След ново преразглеждане на делото, на 8 октомври 2002 г. районният съд отново връща преписката на следствието. След поредното изправяне на жалбоподателя пред съда през януари 2003 г. и нова осъдителна присъда, през май 2004 г. апелативният съд отменя постановеното решение и връща преписката на следствието. Тези многобройни връщания са били мотивирани от нередовни процесуални действия, които, по мнение на съответните съдебни инстанции, не е можело да бъдат отстранени без връщане на етапа на следствието.

63. Съдът вече отбеляза по повод предишни дела срещу България, че повтарящите се и неоснователни връщания на делата са причина за прекалено големите срокове при водене на наказателните производства (*"Василев срещу България"*, n° 59913/00, § 93, 2 февруари 2006 г.; *"Илиев срещу България"*, n° 48870/99, § 58, 22 декември 2004; *"Китов срещу България"*, n° 37104/97, § 73, 3 април 2003 г.). В настоящото дело, без да разглеждаме оправданията за всяко едно връщане, Съдът констатира, че ефектът от тях е бил обезсмислянето на съдебното производство до този момент и че по-големите периоди на забавяне, понякога по няколко години, са протекли без то да бъде възобновено. Нещо повече, не става ясно да са извършени значими процесуални и следствени действия през този период от време.

64. Относно поведението на жалбоподателя, Съдът не отчита елементи, сочещи, че същият е бил причина за големи забавяния и че молбите за доказателства и процесуални изключения, повдигнати от защитата, са имали ефект на забавяне.

65. В заключение, Съдът счита, че българските власти не са изпълнили задължението си да осигурят протичане на производството в разумен срок.

66. Оттук и заключението на Съда за нарушение на член 6 § 1.

II. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 13 И ЧЛЕН 6 § 1

67. Жалбоподателят твърди, че в българското право не съществува правен способ, който да даде възможност за недопускане на прекалено

големи забавяния по криминалните дела, което е нарушение на член 13 от Конвенцията. Той гласи следното:

« Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в тази Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции. »

68. Жалбоподателят излага по-конкретно, че не съществува никаква възможност за получаване на обезщетение за нанесената вреда, поради прекалената продължителност на наказателното производство.

69. По отношение на възможността за ускоряване на процедурата в приложение на новия член 239а от НПК, предвид интерпретацията на двугодишния срок по повод молбата, която той подава, то този способ за обжалване се е оказал неефикасен в случай като неговия, тъй като производството се е намирало отново на етапа на предварителното следствие след връщането на делото от съда.

70. Той изразява становището, че при всички положения, това обжалване не е достатъчно ефикасно, защото касае единствено етапа на предварителното следствие и не може нито да попречи на забавянето в съдебната фаза и на новите връщания на следствието, нито да компенсира вече настъпилите закъснения преди подаването на жалбата през 2003 г.

71. Правителството не е представило становище по това оплакване.

72. Съдът припомня, че член 13 от Конвенцията гарантира съществуването в българското право на възможност за обжалване, позволяваща разглеждането на « оплакване, което може да бъде успешно доказано », основаващо се на Конвенцията, и да предложи съответното обезщетение по справедливост (справка, освен другите, *"Кудла срещу Полша"* [GC], n° 30210/96, § 157, ЕСПЧ 2000-XI). Предвид заключението му по-горе относно прекалената продължителност на производството, Съдът счита, че жалбоподателят е разполагал с « оплакване, което може да бъде успешно доказано », но член 6 § 1 не е бил спазен. Оттук е необходимо да се определи дали българската съдебна система е била способна да му предостави адекватна възможност за обжалване.

73. Съдът счита, че по повод на продължителността на производството член 13 предоставя една възможност : дадена жалба е « ефикасна » в случай, че води до по-скорошно постановяване на решение от страна на сезираните съдебни инстанции или предоставя на подсъдния адекватна възможност за обезщетение за вече настъпилите закъснения (по-горе цитирано дело *"Кудла"*, §§ 158-159 ; *"Мифсуд срещу Франция"* (дек.) [GC], n° 57220/00, § 17, ЕСПЧ 2002-VIII).

74. Доколкото Съда е запознат, в България не съществува способ за обжалване с възможност за получаване на обезщетение по справедливост. По отношение на възможността за « ускоряване » на наказателното производство, Съдът отбелязва, че новата разпоредба на член 239а от НПК предвижда възможността за даден обвиняем, в определени хипотези, да ускори гледането на делото му пред съд, за да се избегнат по този начин прекалено големите срокове на етапа на предварителното следствие. Тази разпоредба, както е интерпретирана от българските съдилища, се е оказала неприложима в случая на жалбоподателя (параграф 26 по-горе). Той отчита, освен това, че обжалването не е било в състояние да доведе до обезщетение по повод големите закъснения, настъпили в производството по случая, преди приемането на тази разпоредба през юни 2003 г.

75. Предвид тези преценки, жалбоподателят не е разполагал с ефикасна възможност за обжалване, предвидена в българското право, която би му предоставила решение по оплакването му за прекалено големия срок на наказателното производство. Оттук Съдът стига до заключението за наличие на нарушение на член 13 във връзка с член 6 § 1 от Конвенцията.

III. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 8 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

76. Жалбоподателят се оплаква освен това от отказа на министерство на вътрешните работи да приеме оставката му, докато му е наложена мярката за временно отстраняване от длъжност, в следствие на което той не е можел да работи в министерство на вътрешните работи и да получава заплатата си, нито да си намери друга работа. Той се позовава на член 8 от Конвенцията, която гласи :

« 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот(...)»

2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. »

A. Относно изключението на Правителството

77. Правителството изтъква едно изключение – за неизчерпването на възможностите за обжалване, предвидени в българската правна система, считайки че жалбоподателят е пропуснал да подаде преди това в канцеларията на Съда, жалба за отмяна на спорната разпоредба на правилника от 1998 г., както и жалба за обезщетение по

справедливост в приложение на закона от 1988 г. относно отговорността на държавата. Жалбоподателят оспорва твърденията на Правителството.

78. Предвид, че повдигнатото изключение е тясно свързано със същността на оплакването, основаващо се на липсата на ефективна възможност за обжалване в българското право, Съдът реши, със своето решение за допустимостта на жалбата от 1-ви февруари 2005 г., да го приложи към гледането на делото по естество. При все това, Съдът не счита за необходимо да разгледа този въпрос, предвид неговото заключение по-долу относно оплакванията, основаващи се на член 8 и член 13.

Б. Относно естеството на оплакването

1. Аргументи на страните

а) Аргументи на жалбоподателя

79. Относно мярката на временно отстраняване от длъжност, жалбоподателят декларира, че първоначално тя е била на основание на член 392 от НПК и говори за автоматичният ѝ характер, тъй като тя съпътства задължително налагането на мярката за неотклонение „временно задържане под стража“. Самата тя е задължителна за определени тежки престъпления и изключва всякаква възможност за оценяване на пропорционалността на такава мярка, като оттук води до противоречието ѝ с член 8 § 2. Освен това, след пускането му на свобода през февруари 1996 г., мярката за неотклонение „временно задържане под стража“ е можела да бъде продължена единствено с ново решение на началника му при мотивирано поискване от страна на следовател или прокурор ; при липса на такова решение, той счита, че продължаването на мярката не е направено в съответствие със закона. По отношение на наредба I-73, мнението е, че тя не представлява достатъчна законова база, предвид изискванията на Конвенцията, тъй като е вътрешно ведомствен документ, издаден единствено за министерство на вътрешните работи, при това и непубликуван.

80. По отношение на отказа да бъде освободен от длъжност, жалбоподателят изтъква, че в основата си същият не е имал никакво законово основание. Едва през септември 1998 г. член 141, алинея 2 от наредбата за приложение на закона от 1997 г. дава законово основание на този отказ.

81. Относно обосноваването на тези мерки, жалбоподателят изтъква, че докато е бил отстранен от длъжност, не е получавал заплата. Въпреки това продължавал да бъде служител на министерство на вършените работи и без каквито и да е права, предвид несъвършенствата в законодателството. При тези обстоятелства,

отказът на министерството да приеме оставката му е попречил да си намери друга работа и да продължи професионалното си обучение. По този начин, в продължение на няколко години, той се е намирал в едно изключително затруднено положение, не е можел да се грижи за семейството си и се е налагало да взима заеми от свои познати. Тъй като не е имал никаква възможност да постигне отмяна на тези мерки, той се е оказал в положение на изключителна зависимост от своя работодател и от продължителността на воденото срещу него наказателно производство. Той подчертава, че тази ситуация е имала тежки последствия, изцяло непропорционални, предвид евентуална легитимна цел, върху доброто му реноме, личния му и семеен живот ; синът му се е разболял от рак, вследствие на което е починал, а самият той е имал сериозни здравословни проблеми, причинени от претърпения стрес.

82. Българските съдебни власти са признали тези обстоятелства, тъй като са отменили обжалваните мерки с мотива, че същите са причинили непропорционална вреда на правата на жалбоподателя, по-конкретно предвид прекалено голямата продължителност на производството. Въпреки това, това признание е доста закъсняло и не му е дало възможността да получи справедливо удовлетворение за нанесените му вреди. Единственото обезщетение, на което той е имал право, вследствие на отмяната на мярката за временно отстраняване от длъжност, е това, което е предвидено в член 263 от закона от 1997 г. Размерът му обаче бил незначителен, предвид голямата инфлация през този период.

83. Жалбоподателят отбелязва освен това, че въпреки отмяната, през юли 1999 г., в закона за министерство на вътрешните работи е добавена впоследствие разпоредба с идентичен характер като на член 141, алинея 2 от наредбата от 1998 г. за възпрепятстване на закона и Конституцията и остава в сила до приетите през 2003 г. промени.

б) Становище на Правителството

84. Правителството оспорва мнението, изложено от жалбоподателя. Ако приема, че мярката за временно отстраняване от длъжност и отказът за приемане на оставката му могат да бъдат възприети като незачитане на правото на заинтересования на личен живот и на труд, то счита, че тези мерки са предвидени в закона и са необходими, по смисъла на член 8 § 2, за да се осигури правилното функциониране на съдебната система. Освен това, то поддържа, че молбите на жалбоподателя за оставка са били единствено мотивирани от неговото желание да получи обезщетенията, дължими по повод прекратяването на договора му и да се избегнат последствията от едно дисциплинарно уволнение, в случай че наказателното производство приключи с признаване на неговата вина.

2. Преценка на Съда

а) Водещи принципи

85. Съдът спомена многократно, че понятието „личен живот“, залегнало в член 8 от Конвенцията, е едно широко понятие, което не се поддава на изчерпателно определение (справка, освен другите дела, *”Пек срещу Великобритания”*, н° 44647/98, § 57, ЕСПЧ 2003-I). То включва физическата и морална неприкосновеност на човека (*”Хикс и Игрек срещу Холандия”*, решение от 26 март 1985 г., серия А № 91, стр. 11, § 22); елементи като половата идентичност, името, сексуалната ориентация и сексуалният живот също спадат към личната сфера, която е защитена от член 8 (справка решения *”Б срещу Франция”*, 25 март 1992 г., серия А № 232-С, стр. 53-54, § 63; *”Бюргарц срещу Швейцария”*, 22 февруари 1994 г., серия А № 280-В, стр. 28, § 24; *”Дюджон срещу Великобритания”*, 22 октомври 1981 г., серия А № 45, стр. 18-19, § 41; *”Ласки, Жагар и Браун срещу Великобритания”*, решение от 19 февруари 1997 г., *”Сборник”* 1997-I, стр. 131, § 36). Тази разпоредба защитава също така правото на всеки човек на собствена идентичност и личностно развитие, както и правото да създава и поддържа връзки със себеподобно същество и с външния свят, включително в професионалната и търговската сфера (предходно цитирания *”Пек”*, *loc. cit.*; *”Ниемец срещу Германия”*, решение от 16 декември 1992 г., серия А № 251-В, стр. 33, § 29).

86. Съдът освен това спомена, че правото на труд в публичния сектор не може като такъв да представлява основание за оплакване, базирано на Конвенцията (*”Гласенап срещу Германия”*, решение от 28 август 1986 г., серия А № 104, стр. 26-27, §§ 49 и 53 и *”Козиек срещу Германия”*, решение от 28 август 1986 г., серия А № 105, стр. 20-21, §§ 35 и 39; този принцип е потвърден отново в решението *”Вогт срещу Германия”* от 26 септември 1995 г., серия А № 323, стр. 22, §§ 43-44). Освен това, в делото *”Тлименос срещу Гърция”* ([GC], № 34369/97, § 41, ЕСПЧ 2000-IV), където на жалбоподателят е било отказано назначение като експерт-счетоводител, поради предишна присъда, Съдът е преценил, че Конвенцията не гарантира избора на конкретна професия.

87. При все това, Съдът е имал възможността да прецени, че общата забрана на бившите сътрудници на КГБ да заемат голям брой длъжности в частния сектор е посегателство над личния живот (*”Сидабрас и Джяутас срещу Литва”*, № 55480/00 и № 59330/00, §§ 47-48, ЕСПЧ 2004-VIII). Наскоро съдът прецени, че личната недееспособност на дадени лица, обявени като такива в Италия, например забраната да бъдат управители или съдружници в търговско дружество, да упражняват и заемат определени регламентирани

професии и постове, попадат също така в обсега на това понятие (*"Албанезе срещу Италия"*, № 77924/01, § 54, 23 март 2006 г.).

б) Прилагане на тези принципи в случая по делото

88. По отношение на настоящото дело, Съдът отбелязва, че жалбоподателят се оплаква, че е бил лишен от възможността да заема своята длъжност или да си намери друга работа през известен период от време, възможности, за които Съдът припомня, че по принцип не са гарантирани от Конвенцията. Дори да приемем, че мерките, предмет на жалбата на заинтересования, са нанесли вреда на неговия «личен живот», предвид предходно цитираната съдебна практика, Съдът отбелязва, че въпросните ограничения са му били наложени като временни мерки, поради висящото наказателно производство срещу него. Всяко наказателно производство влияе по особен начин на личния и семеен живот на въпросното лице. То не води до нарушение на член 8 от Конвенцията, ако не надвиши нормалните и неизбежни последствия в подобна ситуация (справка, освен другите, *"Саннино срещу Италия"* (частично реш.), № 30961/03, 24 февруари 2005 г.). По делото, дотолкова доколкото жалбоподателят твърди, че прекалената продължителност на наказателното производство е имала като последствие задълбочаването на тези последствия, този аспект на делото следва да бъде взет предвид при разглеждане на оплакването, позоваващо се на член 6 § 1 и, при необходимост, едновременно с оценяване на нанесените нематериални и материални вреди на заинтересования (*"Волф срещу Чешката република"*, № 70847/01, § 40, 6 септември 2005 г.).

89. Съдът стигна до заключение, че няма нарушение на член 8 от Конвенцията.

IV. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 13 ВЪВ ВРЪЗКА С ЧЛЕН 8

90. Жалбоподателят се оплаква, освен това, от липсата на възможности за обжалване в българското право, които да решат ситуацията, атакувана на основание на член 8 от Конвенцията. Той се позовава на член 13, който гласи следното :

« Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в тази Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции. »

91. Съдът обяви многократно, че член 13 от Конвенцията гарантира съществуването в българското право на способ за обжалване,

позволяващ на лицата да се позовават на правата и свободите, предвидени в Конвенцията. Тази разпоредба има следователно като последствие изискване за наличие на възможност за обжалване и в българското право, която да дава право за разглеждане на съдържанието на « оплакване, което може да бъде успешно доказано », което се позовава на Конвенцията и дава възможност за съответното обезщетение по справедливост (справка, освен много други предходно цитираното дело "Кудла", § 157).

92. Предвид заключението, до което стигна по-горе относно жалбата, позоваваща се на член 8, Съдът счита, че жалбата на жалбоподателя не е можела успешно да докаже нарушение на тази разпоредба. Оттук следва, че член 13 от Конвенцията не е бил нарушен.

V. ОТНОСНО ЧЛЕНОВЕ 34 И 38 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

93. При тези преценки относно основателността на жалбата, жалбоподателят повтаря твърденията си, че не представянето от страна на ответното Правителство на цялата наказателна преписка, от която самото то не е могло да получи копие, е довело до незачитане на неговото право на лично обжалване, гарантирано от член 34 от Конвенцията. Той твърди в частност, че вследствие на това е бил възпрепятстван да докаже пред Съда, че мярката за временно отстраняване от длъжност не се е основавала на молба от страна на съдебните власти и че не е била мотивирана от администрацията, както и да предостави съдебни решения относно неговото оплакване във връзка с продължителността на производството.

94. Агентът на Правителството посочва, че е предал на Съда документите, които е получил от българските съдебни инстанции. Някои документи във връзка с производството не са били предадени с мотива, че съдържат информации, класирани « държавна тайна ».

95. Съдът отбелязва, че вече е разгледал оплакването на жалбоподателя, позоваващо се на член 34 в своето решение за допустимостта на жалбата от 1-ви февруари 2005 г. и го е обявил за недопустимо, преценявайки че фактите, изложени от жалбоподателя, не позволяват да се стигне до заключението, че ответната Държава е попречила на упражняването на правото на индивидуална възможност за обжалване. Той счита, че не е налице нито един мотив, който да дава основание за преразглеждане на заключението му.

96. Тъй като твърденията на жалбоподателя повдигат въпрос, имащ отношение към член 38 § 1 а) от Конвенцията, Съдът припомня релевантните части на тази разпоредба :

« 1. В случай че Съдът обяви дадена жалба за допустима, той:

а) продължава разглеждането на делото съвместно с представителите на страните и, ако е необходимо, предприема разследване, за чието ефективно осъществяване заинтересуваните държави са длъжни да създават всички необходими условия; (...) »

97. Ответните Държави са длъжни, по силата на тази разпоредба, да предоставят всички необходими улеснения за осъществяването на сериозно и ефикасно разглеждане на жалбите (*"Тимурташ срещу Турция"*, № 23531/94, §§ 66 и 70, ЕСПЧ 2000-VI). Относно това дело, Съдът отчита, че ответното Правителство обяснява не представянето на една част от документите от наказателното производство с факта, че преписката пред военния съд е обявена за « поверителна » и че самият агент на Правителството не е могъл да получи копие. При все това, Съдът не счита за необходимо да се произнася по въпроса за задължителния или незадължителния характер на така даденото обяснение, дотолкова, доколкото не представянето на въпросните документи не е попречило на установяването на фактите в настоящото производство. В действителност, твърденията на заинтересования относно реалността и съдържанието на въпросните документи не са били оспорени от Правителството и Съдът впоследствие не счита за необходимо изрично да изиска от Правителството да представи тези документи.

98. Предвид тези преценки, Съдът не счита, че ответното Правителство не е изпълнило задълженията си, които са предвидени от член 38 § 1 а) от Конвенцията.

VI. ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

99. По смисъла на член 41 от Конвенцията,

« Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевшата страна. »

А. Вреди

100. Жалбоподателят претендира за 5 000 евро за нанесени му нематериални вреди вследствие на прекалената продължителност на наказателното производство и липсата на способности за обжалване в българската съдебна система. Той претендира освен това и за 1 000 евро за нанесени му нематериални вреди, поради накърняване на личния му живот вследствие на невъзможността да бъде приета оставката му и да си намери друга работа между 1995 и 2000 г., както и за 5 000 евро за нанесени материални вреди, съответстващи на загубата

на доходите му през този период. В това отношение той излага, че към момента на отстраняването му от длъжност през август 1995 г. заплатата му е била 12 500 неденоминирани лева (65 щ.д.) и че в момента на неговото възстановяване на длъжност, през май 2000 г., същата е била около 500 нови лева (250 евро).

101. Правителството счита, че тези претенции са прекалено завишени, предвид обстоятелствата по делото, жизнения стандарт в страната и съдебната практика на Съда при другите дела срещу България.

102. Относно претенцията за нанесена нематериална вреда, Съдът счита, че жалбоподателят е претърпял известна нематериална вреда, предвид констатираните нарушения на членове 6 § 1 и 13 от Конвенцията, което дава основание за присъждане на обезщетение.

103. Относно материалната вреда, заинтересованият несъмнено е претърпял, вследствие на закъсненията в наказателното производство и предприетите срещу него ограничителни мерки в рамките на същото, материални вреди, изразяващи се в загубата на доходи. Съдът изразява становище при все това, че едно точно изчисление на тази вреда е невъзможно, тъй като, от една страна, жалбоподателят не дава конкретна разбивка за претенциите си, и от друга страна, оценяването на дадена вреда, състояща се в невъзможност да се припечелва, винаги крие известен риск. Като взе предвид тези обстоятелства, Съдът счита за целесъобразно да присъди на жалбоподателят една обща сума за тази претенция.

104. Засадаващ по справедливост, съгласно изискванията на член 41 от Конвенцията, Съдът присъжда на жалбоподателя сумата от 5 000 евро за нанесените му материални и нематериални, вследствие на констатираните нарушения.

Б. Разноски по делото

105. Жалбоподателят претендира също и за 4 320 евро за разноските, направени пред съда, от които 4 000 евро за адвокатски хонорари и 320 евро като разноски за превод на документите по делото. Той представя споразумение за изплащане на хонорар на адвоката му и разбивка на адвокатския труд за общо 50 часа при хонорарна тарифа 80 евро, както и оправдателни документи за направените разноски по повод преводите.

106. Правителството счита, че претенциите на жалбоподателя за разноски по делото са прекалено завишени.

107. Съдът припомня, че жалбоподателят може да получи обезщетение за разноските по делото, единствено ако те са реални, необходими и разумно направени. По делото, Съдът отчита по-конкретно, че адвокатът на жалбоподателя е взел участие едва след

уведомлението за постъпилата жалба. Отчитайки всички елементи, с които разполага, и по-горе упоменатите критерии, Съдът счита за разумно да присъди сумата от 2 500 евро, от която следва да се приспадат сумите, внесени от Съвета на Европа за безплатна правна помощ, или 625 евро. В заключение, Съдът присъжда на жалбоподателя 1 875 евро, плюс всяка сума, която може да бъде дължима като данък върху тази сума.

В. Лихва за забава

108. Съдът намира за уместно, лихвата за просрочване да е базирана на пределната лихва по заеми на Централната европейска банка, към които следва да се добавят три процентни пункта.

**КАТО ВЗЕ ПРЕДВИД ГОРЕПОСОЧЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ,
СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО**

1. *Установява* нарушение на член 6, § 1 от Конвенцията;
2. *Установява* нарушение на член 13 от Конвенцията, в комбинация с член 6 § 1 ;
3. *Установява* нарушение на член 8 от Конвенцията ;
4. *Установява* нарушение на член 13 от Конвенцията, в комбинация с член 8 ;
5. *Установява*, че от страна на Държавата – ответник не е лице нарушение на член 38 от Конвенцията ;
6. *Отсъжда*
 - а) че Ответната държава следва да заплати на жалбоподателя в тримесечен срок от датата на влизане на решението в сила, съгласно член 44, § 2 от Конвенцията, следните суми, които да бъдат превърнати в български лева по курса към датата на плащане:
 - i. 5 000 евро (пет хиляди евро) за нанесените материални и нематериални вреди ;
 - ii. 1 875 евро (хиляда осемстотин седемдесет и пет евро) за разноси по делото ;
 - iii. всяка сума, която може да бъде дължима като данък за въпросните суми ;

б) от датата на изтичане на гореспоменатите три месеца до разплащането, ще се дължи проста лихва върху сумата при ниво, равно на пределната лихва по заеми на Европейската централна банка по време на просрочения период плюс три процентни пункта;

4. *Отхвърля* останалата част от претенцията на жалбоподателя за обезщетение по справедливост.

Изготвено на френски език и известно писмено на 16 ноември 2006 г., в съответствие с член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

ПИЪР ЛОРЕНЦЕН
Председател

Клаудиа УЕСТЪРДИЙК
Секретар на Отделението